

KONDI NIKOLETTA

A nő

Van valami mély és sorsszerű
a létezésben, abban,
hogy te férfi vagy, s én nő vagyok.
Mintha örökösen visszatérnének
több ezer éves emlékekkel
átszótt éjszakák és nappalok.
Mintha az egész élet csak
megtapasztalása lenne
egy újabb testben egy
újabb létezésnek – de
én mindig csak Én vagyok!

Együtt űzettünk ki
az Édenből. Azóta ott
vagyok melletted: hol
rabszolgád, hol úrnőd;
hol szerelmed, hol esküdt
ellenséged – de
én mindig Én vagyok!

A szűz és az anya,
a szajha és a banya,
mind csak egy-egy részem,
s a mosolyok és könnyek
kósza erdejében
bolyonghatsz bódultan egyre;
szerelem s gyűlölet forró tengerében
Elmerülhetsz, és akkor
sem ismeresz meg – de
én mindig Én vagyok!

A labirintusban utat mutatok,
sebeidet bekötöm, hibáidat
elnézem, szívem neked adom –
De mégsem hozzád tartozom!
Egy másik világ küldött,
hogy egy legyek veled, s mégis
magamban hordozzam
a Tiszta Életet.
Társad lettem, oldaladon
világoddal megharcolok.
De soha ne feledd el:
én mindig csak Én vagyok!

Éva siráma

Szeretettel formáztál meg, majd
odaadtál Neki, és forró vágyat
keltettél szívemben.
Nem kérdezted: akarom-e.

Azt mondtad: segítsek, kövessek,
támogassak, majd féltést
keltettél szívemben.
Most megöl az aggodalom.

Azt kérted: legyek tiszta szűz,
Múzsza, Anya, de csalóka vágyat
szikrázik a testem:
tilalmak közt botorkálok.

Szerelmem: féltés, vágyam: bűn,
célom: hiábavaló.
Gyökeret verek nem létező talajba,
hogy az ég madarai fészket
rakhassanak a vállamon.

Valaha szép voltam. Ma
testem fölött a tükör mond ítéletet.
Fehér ruhámat moly rágta,
és szárnyaimat fölcseréltem
egy kosár piros almára.

Anyaság

Kék köpenyes szűz bölcső fölé hajol.
Szívéből, véréből lett fia –
Mégsem az övé: az egész világnak
vajúdott, szült reményt és hitet,
és tudta: Istennek kell majd adnia.

Méhemben csöppnyi magzat:
apró, vaksi halacska egy mély
barlangi tóban; lelke apró lidércfény,
kigyúl és kihúny az égi vadonban.

A világ farkasa a nyomában liheg,
a sors fukarul szab rá kabátot,
éjjel egy angyal teljesíti álmát,
és ő majd elveszít egy egész világot.

Végzet uralta, kemény világban
Ember fia játszik, épít új életet;
a hiábalóság tornyát kirakja,
majd újra lerontja, amit épített.

Kék köpenyes szűz holttest fölé hajol.
Szívéből, véréből lett fia –
Mégsem volt az övé: az egész világnak
vajúdott, szült új életet...
És tudta, hogy meg kell majd halnia.